

گفتگو با کورش محمدی، یکی از نمایندگان "کارگران فرش غرب کرمانشاه"

صبح حیدری

دوشنبه ۲۵ خرداد ۱۳۸۸

مقدمه:

وقتی که از کرمانشاه به سمت بیستون حرکت می کنید، خیلی زود متوجه دودکش‌هایی می‌شوید که چپ و راست جاده را در بر گرفته‌اند: مراکز تولیدی پتروشیمی، کارخانه سیمان، چینی کرد، نیروگاه، شهرک صنعتی فرامان و... از دور نمایان هستند. نزدیک هر یک از این مراکز تولیدی که می‌رسید متوجه عظمت دست‌های انسان‌هایی می‌شوید که برای امرار معاش، با نیروی جسمی و فکری، این چنین نعمات بزرگی را می‌سازند، اما بسیاری از آنها، بهره کافی از حاصل زحمت و دسترنج خود نمی‌برند. کمی آن سو تر، به ۱۲ کیلومتری که می‌رسی یک کارخانه بزرگ و قدیمی وجود دارد که مدتهاست صدایی از آن بلند نمی‌شود: "شرکت غرب بافت کرمانشاه".

این مرکز تولیدی از آبان سال ۸۷، تعطیل شده و کارگران آن، همچنان در بلاتکلیفی بسر می‌برند. اگر چه آنها توانسته‌اند با اعتراضات مداوم و طولانی و کشاکش دائمی با مسئولین اجرایی دولت در استان، بخشی از مطالبات معوقه خود را در یافت کنند، اما وعده‌هایی مبنی بر راه اندازی مجدد کارخانه هنوز عملی نشده است. در این رابطه و موضوعات دیگر، پرسش‌هایی را از آقای کورش محمدی یکی از نمایندگان کارخانه فرش غرب، طرح کردم که متن کامل آن به شرح زیر است.

صبح حیدری عضو "کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری"

متن مصاحبه:

حیدری. ضمن تشکر از شما، ابتدا از اعتراضات کارگران فرش غرب و اینکه از چه تاریخی و به چه شکلی انجام گرفت، برای ما بگویید؟ محمدی. من هم از شما متشکرم که این فرصت را به من دادی که در این زمینه با هم گفتگو کنیم. پیش از هر چیز از طرف کارگران ریسندگی و فرش غرب، از "کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری" که برای آگاه کردن کارگران از حقوق واقعی خود و همچنین کمک به ما برای احقاق حقوقمان و اطلاع‌رسانی در این زمینه تلاش می‌کند، تشکر کنم. در پاسخ شما باید بگویم که دفاع از حقوق خودمان از سال ۸۱ و ۸۲ شروع شد. ما کارگران به چیزی معترض نبودیم، بلکه از حقوق حقه خود دفاع کردیم. در آن سالها به دلیل اینکه حقوق ما ۶ ماه پرداخت نشد و نمایندگان ما نیز اخراج شدند، از محل کارخانه به سمت استانداری شروع به راهپیمایی کردیم. اما بین راه، توسط نیروهای ضد شورش و اتوبوس‌های بدون صندلی، ما را متوقف کرده و به کارخانه باز گردانده شدیم و مورد تهدید قرار گرفتیم.

بعد از آن آمدیم و برنامه ریزی دقیق تری را انجام دادیم به این ترتیب که شیف‌ت شب و بعد از ظهر در محل‌های مورد نظر مانند استانداری و اداره کار تجمع می‌کردند و شیف‌ت صبح در کارخانه کار می‌کردند. به این طریق توانستیم هم حقوق‌های معوقه را دریافت کنیم و هم نمایندگان را به کار برگشت دهیم و هم کارخانه کار می‌کرد و تولید خود را می‌داد.

روند اعتراضات شما بعد از تعطیلی کارخانه در سال گذشته چگونه بود و چه دستاوردی‌هایی برای کارگران بدنبال داشت؟

ما طی این چند ماه به اشکال مختلف از ارسال نامه به مسئولین دولتی در تهران و استان گرفته تا تجمع در مقابل استانداری، اداره کار و اداره صنایع و تجمع در محل کارخانه به بسته شدن کارخانه اعتراض کردیم. اعتراضات ما این نتایج را در پی داشت: اول اینکه، بسته شدن کارخانه از طرف مسئولین استان مردود شناخته شد. دوم، حاضر به کار کارگران در اداره کار و تحویل لیست بیمه به اداره تامین اجتماعی استان، ابلاغ شد. سوم، کار مهمی که تا کنون در غرب کشور انجام نشده، تحویل کارخانه از بخش خصوصی به بخش

دولتی بود و چهارم اینکه، گرفتن بخشی از حقوق های معوقه از دولت، پس از تحویل کارخانه بود.

نظر شما در باره نقش و جایگاه تشکل کارگری در راه رسیدن کارگران به خواسته ها و مطالبات شان، چیست؟

بعد از پایان جنگ و بحث قانون کار جدید در سال ۶۷ و اتمام آن توسط وزیر کار وقت و گروه ایشان در سال ۶۹، اگر تشکلی بوجود می آمد آن را وابسته به گروه های مخالف حکومت می دانستند و بر خورد شدیدی با آنها می شد. ما این را خوب می دانیم که سرمایه دار برای بدست آوردن سود بیشتر، حرص و آز زیادی می زند و همیشه به طبقه کارگر فشار می آورد. این فشارهای بیش از حد باعث می شود که در مقابل این سود جوئی ها کارگران از خود دفاع کنند و تشکل های خود را بسازند. بدلیل سود پرستی سرمایه داران و نفوذ آنها در دولت، طبقه کارگر از نظر معیشت و دستمزد روز بروز قدرت خریدش کم می شود و امنیت شغلی آنها بدتر از گذشته شده است. پس برای جلوگیری از تعرض سرمایه داران به ما کارگران، باید تشکل های واقعی خود را داشته باشیم و در این راه باید به یکدیگر به هر شکل ممکن کمک کنیم. یکی دیگر از دلایلی که ضرورت داشتن تشکل را ضروری می کند مسئله بیکاری در کشور است. اگر به آمارها توجه کنیم نرخ بیکاری بالا رفته و تلاش برای کاهش آن، جز شعار چیزی نبوده است. حتی حفظ اشتغال موجود نیز به خوبی صورت نمی گیرد.

کارگران باید روز به روز به آگاهی بیشتری برسند و این را درک کنند که سرمایه داری عامل همه سیه روزی ها و بی حقوقی ها به آنهاست، بنابر این باید ما کارگران در اولین فرصت ممکن تشکل های مستقل خود را بدون کسب اجازه از کار فرمایان و دولت ایجاد کنیم و از تجربیات یکدیگر در این زمینه استفاده کنیم تا بتوانیم زودتر به خواسته ها و مطالبات خود برسیم. به امید آن که همه کارگران یکپارچه شوند.

اول ماه مه، روز جهانی کارگر است و هر ساله در سراسر جهان، کارگران این روز را جشن می گیرند و مطالبات خود را مطرح می کنند، نظر شما در این باره چیست؟

یکی از مطالبات ابتدائی طبقه کارگر، برگزاری روز جهانی کارگر به صورت مستقل است سرمایه داران از این روز وحشت دارند، چرا که در چنین روزی کارگران به آگاهی بیشتری نسبت به حقوق خود می رسند و ضرورت اتحاد را بیشتر درک می کنند. برای ضرورت برگزاری این روز به شکل مستقل میتوان موقعیت کارگران در ایران را مثال زد. این مبارزه از یک سو در سطحی ابتدائی برای طرح مطالبات بوده و از سوی دیگر این اعتراضات خود جوش است و تداوم نمی یابد. ما شاهد اعتراض و اعتصابات کارگری زیادی بوده ایم که بدون ارتباط و بدون حمایت از یکدیگر شکل گرفته است.

مبارزه خود بخودی یک راه سخت و طولانی است که انتهایی مبهم دارد و این امر باعث افت جنبش کارگری می شود. در روز جهانی کارگر، کارگران باید آگاهی متشکل شدن حرکات اعتراضی و حمایت از یکدیگر را بیشتر بیا موزند و با همبستگی، سرمایه داران را به عقب برانند.

بعنوان آخرین سوال، از برگزاری ۱۱ اردیبهشت ۸۸ توسط کارگران فرش غرب برای مان بگوئید.

ما کارگران غرب بافت در حالی روز جهانی کارگر را جشن گرفتیم که بیش از ۷ ماه است به بهانه های واهی، درب کارخانه فرش غرب را بسته و ما بیکار و بی معاش شده ایم. ما در این روز در باغ فردوس جمع شده و یکپارچه و متحد عهد بستیم که در مقابل این وضعیت ضد کارگری و اسف بار سکوت نکنیم و مطالبات زیر را بعنوان خواسته های خود مطرح کردیم:

۱- باز گشائی هر چه سریعتر کارخانه ۲- دستگیری و مجازات صاحب فراری کارخانه بعنوان مفسد اقتصادی ۳- پرداخت فوری دستمزدهای معوقه ۴- تأمین امنیت شغلی برای همه کارگران ۵- پرداخت حق بیمه، تا زمانی که مشکلات ما حل شود.

بخاطر شرکت در این گفتگو، بسیار ممنون هستم.

من هم از شما تشکر می کنم.

صبح حیدری- خرداد ۱۳۸۸

کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل های کارگری